

jeg tror, man med Lethed kunde paavise, hvilken nøie Sammenhæng der kan være mellem de forskjellige Sætter. Naar Toldbloven kom frem som noget helt Nyt, kunde jeg endda forstaa, at det kunde være lettere at komme igjennem ved stukkede Reformer, men anderledes stiller Sagen sig, naar der foreligger saadanne Resultater af lange, besværlige Forhandlinger som dem, hvortil vi endelig kom ifjor efter tre Mars Forløb. Naar man virkelig vil ordne disse Forhold paa en tilfredsstillende Maade, tror jeg, man maa opstille et noget videre Maal. Skjøndt jeg ikke her nærmere skal komme ind paa dette Punkt, skal jeg dog bemærke, at det altid har staaet saaledes for mig, at den Vej, ad hvilken vi sandsynligst vilde naae en tilfredsstillende Ordning, var den, at Folkething og Landsting hver for sig slog af paa store Poster. Jeg har saaledes tænkt mig, at Folkethinget for at opnaa Eftersættelse paa andre Punkter maatte give noget efter med Hensyn til Brændevinsafgiften; og at Landstinget maatte give Noget efter i Spørgsmaalet om de direkte Skatter. — Grunden, hvorfor jeg bad om Ordet, var nærmest den, at jeg ønskede at rette et Spørgsmaal til den ærede Finantsminister. De enkelte Punkter, der her foreligge, have jo efter Sagens Stilling mindre Interesse, — thi denne Behandling er nærmest kun en første Behandling — men der er en Sag, som staar i Forbindelse med den foreliggende, og om hvilken jeg skal sige et Par Ord; det er Brændevinsbeskatningen. Vi faae i Dag endelig en Lov — som jeg haaber, lykkelig og vel — forlade denne Sal, og jeg tror, at den høitærede Minister ogsaa kunde have faaet gennemført en anden Lov, der vilde være til megen Gavn for Finantserne, nemlig en Lov om en Omordning af — ikke en Forhøjelse af — Brændevinsafgiften. Vrede Medlemmer vilde af tidligere Forhandlinger vide, at det store Flertal her i sin Tid var enigt om, at den Maade, hvorpaa Brændevinsafgiften for Diebstiftet opkræves, er meget mislig. Efter den nuværende Beskatningsmaade blive nemlig de store Brænderier paa en unaturlig Maade ganske overordenlig begunstigede til Skade for de smaa, og Finantserne tabe derved meget store Beløb, ikke fordi Afgiften er for lav, men fordi enkelte Brænderier betale meget mindre end andre. Der- til kommer, at der er meget nyttige Industrier, som holdes tilbage ved den nuværende Beskatningsmaade. Efter de nuværende Forhold nydes Følsk til at brænde Brændevin af de kostbareste Ting, fordi de tage mindst Plads, i Stedet for dertil at bruge billigere Ting, saasom Kartofler, Affald fra Røefukkerfabrikationen osv. ligesom ogsaa flettere Korn. Saaledes som Forholdene nu ere, er der en Industri, som er truet med Undergang. De Oplysninger, der forelaa for os, da vi sidst behandlede denne Sag, viste, at en ganske smul Produktion, nemlig Gjerproduktionen, der endog til-

veiebragte et ganske smukt Udsørfelsesprodukt, saaledes at vi kunde forsyne en hel Del andre Lande med Gjer, ikke kan betale sig, naar man for at lave Gjer maa betale Brændevinsafgiften. Der lægges saaledes en meget stor Afgift paa en Artikel, som er bestemt til at gaa til Udlandet, medens man ikke kan indrette det saaledes, at man i Tilfælde af Udsørfelse betaler Afgiften tilbage, fordi Gjer fabrikeres sammen med Brændevin, og man ikke kan skjelne imellem, hvad der bør falde paa Brændevinen og hvad paa Gjeret. Ganske anderledes vilde Sagen stille sig, dersom vi havde den anden Beskatningsmaade. Denne mødte forrige Gang nogen Modstand i Landstinget, hvor den til Syvende og Sidst faldt, hvilket dog ikke skete, fordi man ikke fandt den ny Beskatningsmaade retfærdig og hensigtsmæssig, men fordi man nærede Tvivl om Paalideligheden af og det Praktiske ved det foreslaaede Apparat, hvorefter Brændevinsproduktionen skulde beskattes ikke efter Rarum, men efter Udbyttet. Et Aarstid efter havde man imidlertid nysgigt undersøgt disse Forhold, og man var da kommen til det Resultat, at Manglerne let kunde overvindes og ikke medførte praktiske Vanskeligheder. Jeg kan derfor ikke Andet end alvorlig henlede den høitærede Finantsministers Opmærksomhed paa denne Sag. Saa vidt jeg kjender til Anstuelserne her i Salen, anser jeg det for sandsynligt, at der her er et nyttigt Lovarbejde, som Ministeren mulig kan føre igjennem.

Finantsministeren (Estrup): Skjøndt dette Spørgsmaal ikke staar i nogen nøie Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, vil jeg dog benytte Leiligheden til at meddele det ærede Medlem, at den Sag, som ligger ham saa meget paa Hjerte, er under Overveelse.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingerne sluttet.

Lovforslagets 36 første Paragrafer (se Tillæg A. Sp. 1777—1847) vedtoges uden Afstemning.

Forslag under Nr. 1 af Lauber:

Efter § 36 indfattes:

„Kapitel III.

Røefukkerafgiften.

§ 37.

For Tilvirkningen af indenlandsk Røefukker erlægges i Afgift:

- a) for hvert Pund mørkere end Amsterdammer Standardprøven Nr. 19 det samme Beløb, som i § 1 under Position Nr. 137 er bestemt i Told for de der nævnte Sukkere med Fradrag af 6 pCt.
- b) for Sukker svarende til eller lysere end Amsterdammer Standardprøven Nr. 19, samt